

Arrest

nr. 276 350 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. T. VITA
Kunstlaan 52
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 20, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VITA en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die verzoeker had ingediend op 14 juli 2021 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“*Betreft:*
L., M. [...]

*nationaliteit: Marokko
geboren te Ras El Ma op X
adres: [...]*

Mijnheer,

Naar aanleiding van uw aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 14.07.2021

deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene haalt aan dat hij sedert 2011 in België zou verblijven en dat hij alhier een groot familienetwerk zou hebben. Ter staving hiervan legt hij vijf getuigenverklaringen voor van zogenaamde leden van zijn familie en een kopie van hun identiteitskaart. Zijn relatie met deze familieleden zou erg sterk zijn. Sinds het overlijden van zijn broer in 2014 zouden de familiebanden versterkt en onmisbaar geworden zijn. Deze aangehaalde elementen kunnen echter geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Wij dienen op te merken dat betrokkene de verwantschap met deze personen op geen enkele wijze aantoot. We kunnen er namelijk niet zondermeer vanuit gaan dat deze personen wel degelijk familie zouden zijn van betrokkene. Ook voor wat zijn sociale banden en zogenaamd verblijf sedert 2011 betreft, verwijst betrokkene naar zes getuigenverklaringen van kennissen. Ook deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene verklaart hier sedert 2011 te verblijven. We stellen echter vast dat betrokkene heel weinig kan aanbrengen om dit zogenaamd verblijf sedert 2011 te staven. Van iemand die hier sinds 2011 verblijft, dat is ondertussen langer dan tien jaar, mag men toch verwachten dat men meer stavingsstukken kan voorleggen dan enkele getuigenverklaringen, een aanmelding uit 2011 bij Atlas, een attest opvang en hulp (Chicago Back d.d. 28.07.2021), een attestatie de passage d.d. 03.08.2021 bij Espace Social (voor opvang in 2018) en een aanvraag voor sociale hulp bij het OCMW d.d. 22.03.2021. De bewering dat betrokkene alhier sedert 2011 zou verblijven wordt onvoldoende gestaafd en kan aldus geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat betrokkene, tot het indienen van onderhavige aanvraag 9bis, onbekend was voor Dienst Vreemdelingenzaken. Dit maakt een verblijf sedert 2011 nog meer onwaarschijnlijk. Wat er ook moge van zijn, we dienen te benadrukken dat betrokkene onvoldoende bewijsstukken heeft aangebracht om zijn verblijf sedert 2011 aan te tonen. Zelfs mocht betrokkene zijn verblijf sedert 2011 kunnen staven dan dienen wij te benadrukken dat betrokkene zijn verblijf alhier steeds plaatsvond in de illegaliteit. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De zogenaamde familie van betrokkene erkennen dat betrokkene momenteel in België zou werken en heeft gewerkt in het verleden. Ook zouden zij bezorgd zijn dat betrokkene vanwege zijn status zou worden uitgebuit of onderbetaald zou worden. In de aanvraag 9bis zelf wordt aangehaald dat betrokkene gewerkt zou hebben in de agrarische –en bouwsector. Ook dit element kan geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkene ook hier geen enkel bewijs kan voorleggen waaruit deze tewerkstelling zou moeten blijken. Het blijft bij loutere blote beweringen van mensen die beweren zijn familie te zijn. Ook legt betrokkene geen enkel ander bewijs voor waaruit zijn werkbereid dan wel zijn arbeidsverleden zou moeten blijken. Tweedens dienen wij te stellen dat zelfs indien toch zou blijken dat betrokkene in het verleden tewerkgesteld werd, dan nog zou dit geen grond kunnen vormen daar betrokkene nooit de officiële toestemming heeft verkregen om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien een vreemdeling in België wenst tewerkgesteld te worden dan dient hij daartoe de geeïgende procedure te volgen om alzo de nodige vergunningen te bekomen. Betrokkene heeft nooit enige moeite gedaan om zich in regel te stellen met de Belgische wetgeving hieromtrent. Het element van werkbereidheid en de bewering dat hij hier vroeger en nu zou hebben gewerkt kan aldus geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie.

Verder meent betrokkene dat hij door zijn gevorderde leeftijd, gecombineerd met zijn lange verblijf in België een terugkeer naar zijn land van herkomst niet realistisch zou zijn. Betrokkene meent dat hij een man op leeftijd is, die in de nabije toekomst nood aan bescherming en medische ondersteuning zou nodig hebben. Ook dit element kan geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. We dienen nogmaals op

te merken dat het verblijf van betrokkene sedert 2011 niet bewezen werd geacht. Indien betrokkene meent dat hij op dit moment nood zou hebben aan medische ondersteuning die niet voorhanden (of gebrekkig) zou zijn in Marokko dan dient hij daarvoor een aanvraag 9ter in te dienen. Bij de aanvraag 9bis steken verder ook nog allerhande medische attesten. Zo heeft betrokkene deelgenomen aan een hongerstaking. Een terugkeer naar Marokko zou betekenen dat zijn medische traject naar aanleiding van de hongerstaking onderbroken zal worden en zijn mentale en lichamelijke toestand verder zal verslechteren. We dienen op te merken dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht wordt), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkene verwijst verder nog naar zijn familiale banden en opgebouwd privéleven in België. Betrokkene zou een sterke band hebben met zijn familieleden, in het bijzonder met zijn neef L. Said waar hij woonachtig zou zijn. Ook dit kan niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie. Nogmaals, betrokkene toont de verwantschap met zijn zogenaamde familie op geen enkele wijze aan. Bovendien merken wij op dat zijn zogenaamde neef als verklaring het volgende neerschreef: "(...) M. heeft geen vaste woonplaats, geen vast werk, doet soms klussen bij mensen, dit niet officieel en daarom wordt er van geprofiteerd (...) M. is mijn onkel en hij wil graag officieel werken, belastingen betalen en een woonst hebben". Het mag duidelijk zijn dat deze getuigenverklaring de zogenaamde bijzonder goede band met zijn zogenaamde neef amper weergeeft. Uit de verklaring blijkt bovendien dat betrokkene geen vaste woonplaats heeft en dus niet dat betrokkene continue zou samenwonen met zijn zogenaamde neef. De getuigenverklaring is eerder een steunverklaring om betrokkene aan het werk te krijgen, eerder dan dat dit de nauwe sociale band weergeeft tussen betrokkene en zijn zogenaamde neef. Nogmaals indien betrokkene in België tewerkgesteld wil worden dan dient hij daarvoor de geëigende procedure te volgen (supra). Bovendien is uit de meest recente woonstcontrole (uitgevoerd door de politie Antwerpen) gebleken dat betrokkene helemaal niet samenwoont met deze zogenaamde neef. Betrokkene zou samenwonen met ene zeker K. (zie woonstcontrole uitgevoerd door de politie Antwerpen op 18, 20 en 25 november 2021 en waarvan een bewijs werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). De aangehaalde elementen kunnen aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene meent verder dat zijn aanwezigheid erg gewaardeerd zou worden door zijn familieleden. Betrokkene meent dat hij een privéleven heeft opgebouwd zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Betrokkene haalt aan dat hij sinds zijn aankomst verschillende relaties heeft opgebouwd. De mensen rondom betrokkene benadrukken telkens weer hoe geliefd hij is. Hij verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM en de verschillende getuigenverklaringen. De loutere verwijzing naar familiale banden, opgebouwd privéleven en artikel 8 EVRM kan tevens geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. De door betrokkene voorgelegde getuigenverklaringen tonen niet aan dat de contacten die betrokkene in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet concreet aan dat een privéleven enkel in België zou mogelijk zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zouden zijn die hem zouden verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten. Uit de aanvraag 9bis is zelfs gebleken dat betrokkene zijn echtgenote en twee kinderen niet in België verblijven. Betrokkene toont niet aan dat hij met hen geen privéleven zou kunnen (her)opbouwen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Betrokkene haalt verder aan dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij zich heeft aangemeld bij Atlas Antwerpen. Dat hij aldaar werd doorverwezen naar de Open School alwaar hij lessen en examens

zou hebben afgelegd in het Nederlands. We dienen op te merken dat betrokkene met betrekking tot zijn kennis van het Nederlands enkel en alleen een attest dd. 15.02.2011 kan voorleggen waarin gesteld wordt dat betrokkene zich heeft aangemeld. Hieruit blijkt echter niet dat betrokkene effectief Nederlandse lessen heeft gevolgd, noch dat hij examens zou hebben afgelegd. Bovendien merken wij op dat op dit attest vermeld staat dat betrokkene geboren zou zijn te Nador, terwijl betrokkene volgens zijn paspoort geboren is te Ras El Ma?! Bij de aanvraag 9bis steekt tevens een verslag van kliniek Sint-Jan d.d. 08.06.2021 waarin gesteld werd: "Anamnèse compliquée car barrière de la langue. Patient ayant des rudiments de néerlandais". Deze notitie staat enigszins in contrast met de vermelding dat betrokkene zich verstaanbaar kan maken in het Nederlands (zoals gesteld in huidige aanvraag 9bis). Ook voor wat zijn kennis van het Frans wordt geen enkel stavingsstuk of attest vorgelegd. Zijn kennis van de landstalen wordt onvoldoende geacht en kan aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene beweert verder dat hij geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid zou zijn en dat er geen sprake zou zijn van manifeste en opzettelijke fraude. Hieromtrent dienen wij op te merken dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot wordt nog verwezen naar een open brief van de speciale rapporteur voor mensenrechten en extreme armoede en de speciale rapporteur voor de mensenrechten van migranten gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Wij dienen op te merken dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel wordt onderzocht. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat betrokkene onvoldoende elementen heeft kunnen aanbrenge als grond voor een verblijfsregularisatie."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, dat luidt als volgt:

"De heer

*Naam, voornaam: L., M.
geboortedatum: 00.00.1960
geboorteplaats: Ras El Ma
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, schending van de zorgvuldigheidsverplichting en schending van artikel 8 EVRM

1. Eerste onderdeel: Bescherming onder artikel 8 EVRM

Indien de schending van een grondrecht zoals artikel 8 EVRM wordt ingeroepen dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de bestreden beslissing dit grondrecht schendt of niet (RvSt arrest nr. 216.837 van 13 december 2011).

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verdragsbepalingen hebben directe werking en primeren op als hogere norm op de vreemdelingenwet (RvV 9 november 2012, nr. 91251).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoeker heeft een groot familie- en vriendennetwerk. Vele van hen hebben geschreven getuigenissen overgelegd met een kopie van hun identiteitskaart (stuk 3):

Zijn relatie met zijn familieleden is erg sterk. Hij heeft van dichtbij troost ontvangen en gegeven tijdens het overlijden van zijn broer in 2014. Daardoor zijn de familiebanden niet alleen versterkt maar is verzoeker ook onmisbaar geworden in het leven van zijn familieleden.

Zijn familieleden bevestigen niet alleen zijn aanwezigheid in België sinds 2011 maar ook zijn warme en zorgzame karakter.

Verzoeker is ondanks zijn leeftijd een actieve inwoner en heeft naast zijn familie over de jaren veel sociale banden opgebouwd in België.

Vrienden en kennissen van verzoeker bevestigen net zoals de familieleden de aanwezigheid van de verzoeker op Belgisch grondgebied en zijn sociale en zorgzame karakter. Hij heeft de kennissen ontmoet in de moskee, het café en in de buurt. Volgens hen is verzoeker een geliefde man, die altijd bereid is anderen te helpen.

Als laatste zijn er getuigenissen van mensen die verzoeker tijdens de hongerstaking, dus nog recent heeft leren kennen. Beide getuigen bevestigen het correcte karakter van verzoeker en verwijzen naar zijn grote familiekring.

Samengevat komt het er op neer dat het privéleven van verzoeker onder andere bestaat uit het feit dat hij hier al 10 jaar woont, een groot familienetwerk heeft en duurzame banden met zijn omgeving heeft opgebouwd. Verzoeker heeft ondanks zijn leeftijd een actieve rol ingenomen in de maatschappij, enerzijds als arbeider en anderzijds als zorgzame buur en oom.

Verwerende partij komt door een onvolledige beoordeling van de feiten, foutief tot de conclusie dat betrokkene geen privéleven zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Deze foutieve beoordeling heeft tot gevolg dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker zoals beschermd in artikel 8 EVRM'

Om te beginnen trekt de verwerende partij te makkelijk de aangehaalde familieband in twijfel. Zonder toe te lichten waarom de getuigenissen die tevens zijn ondersteund met identiteitskaarten waarop de rijksregisternummers vermeld zijn niet voldoende zijn. Verzoeker en zijn familieleden hebben hun persoonlijke gegevens en identiteitskaarten overgelegd om hun identiteit en familieband aan te tonen.

Ten tweede beweert verweerder dat de aangehaalde elementen verwijzende naar zijn vrienden-en familienetwerk en relatie met zijn familieleden geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie.

Verwerende partij stelt daarbij het volgende:

"Betrokkene meent dat hij een privéleven heeft opgebouwd zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Betrokkene haalt aan dat hij sinds zijn aankomst verschillende relaties heeft opgebouwd. De mensen rondom betrokkene benadrukken telkens weer hoe geliefd hij is. Hij verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM en de verschillende getuigenverklaringen. De loutere verwijzing naar familiale banden, opgebouwde privéleven en artikel 8 EVRM kan tevens geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. De door betrokkene voorgelegde getuigenverklaringen tonen niet aan dat de contacten die betrokkene in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen."

Verwerende partij kan hierin echter niet gevolgd worden.

Verwerende partij gaat voorbij aan de elementen die aantonen dat er sprake is van een familieband dan wel privéleven die beschermd moet worden. Zoals reeds aangehaald heeft de verzoeker zijn broer verloren in 2014.

Artikel 8 EVRM beschermt ook de situaties waarin familieleden dierbaren hebben verloren. Dit wordt bevestigd in verschillende arresten van het EHRM, onder meer in *Solska en Rubicka/Polen*(EHRM, 20 september 2018), vanaf § 101:

"

(a) Applicability of Article 8

101. The Government did not contest that the applicants' right to respect for the memory of their deceased family members attracted the protection of Article 8 § 1.

102. The applicants agreed that Article 8 § 1 was applicable, but argued, contrary to the Government, that the right to respect for the memory of a late relative should be considered part of family life.

103. The present case raises an issue of applicability of Article 8 § 1 to the exhumation of a deceased person against the will of the family members in the context of criminal proceedings. The Court has not yet specifically addressed this question in its case-law.

104. The Court observes in this context that the exercise of Article 8 rights concerning family and private life pertain, predominantly, to relationships between living human beings. However, the possibility cannot

be excluded that respect for family and private life extends to certain situations after death (see *Jones v. United Kingdom* (dec.), no. 42639/04, 13 September 2005).

105. In the cases of *Pannullo and Forte* (cited above, §§ 35-36) and *Girard* (cited above, § 107) the Court recognised that an excessive delay in returning a deceased child's body to the parents for a funeral or in returning bodily samples on completion of the relevant criminal proceedings could constitute an interference with both the "private life" and the "family life" of the surviving family members. In the case of *Płoski v. Poland* (no. 26761/95, § 32, 12 November 2002) a refusal to allow the applicant, a prisoner, to attend the funeral of his close relatives was found to constitute an interference with the right to respect for his private and family life. In the case of *Elli Poluhas Dödsbo v. Sweden* (no. 61564/00, § 24, ECHR 2006-I) the Court found that the refusal to transfer an urn containing the ashes of the applicant's husband could also be seen as falling within the ambit of Article 8, without however stating whether the interference found related to the concept of private life or family life. In the case of *Hadri-Vionnet* (cited above, § 52) the Court decided that the possibility for the applicant to be present at the funeral of her stillborn child, along with the related transfer and ceremonial arrangements, was also capable of falling within the ambit of Article 8. In the case of *Sabanchiyeva and Others v. Russia* (no. 38450/05, § 122-23, ECHR 2013 (extracts)) the Court accepted that the refusal to return the bodies of the applicants' relatives, alleged terrorists, and their burial in an unspecified location had amounted to interference with the relatives' "private life" and "family life". In the cases of *Petrova v. Latvia* (no. 4605/05, § 77, 24 June 2014) and *Elberte* (cited above, § 89) the Court recognised that the removal of a deceased relative's organs or tissues without consent came within the scope of the "private life" of the surviving family members. In the case of *Lozovyye v. Russia* (no. 4587/09, § 34, 24 April 2018) the Court held that the applicants' right to respect for their private and family life had been affected by the failure of the State to inform them of their son's death before he had been buried.

106. The above-mentioned case-law demonstrates that certain issues relating to the way in which the body of a deceased relative was treated, as well as issues regarding the ability to attend the burial and pay respects at the grave of a relative, have been recognised as coming within the scope of the right to respect for family or private life under Article 8.

107. The applicants relied in the instant case on their right to respect for the memory of a late relative (*kult osoby zmarłej*), which, in their view, was closely connected to relations between family members. The Court notes that this right is recognised under domestic law as one of the personal rights protected by the Civil Code. It is vested in the surviving family members of a deceased person and extends, *inter alia*, to organising a funeral and paying respect to a deceased relative at his or her grave (see paragraphs 49-51 above).

108. Regard being had to its case-law concerning surviving family members and the abovementioned circumstances, the Court finds that the facts of the present case fall within the scope of the right to respect for private and family life.

Verwerende partij heeft de bescherming geboden door artikel 8 EVRM dan ook te beperkend geïnterpreteerd, en heeft hierdoor verzuimd alle relevante elementen waar onder het overlijden van de broer van verzoeker op zorgvuldige wijze te betrekken bij de beoordeling van zijn beslissing.

Verwerende partij ontkent het overlijden niet maar heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het overlijden en de rouwverwerking bij de beoordeling van de gestelde familiërelatie en of er sprake is van privéleven. Dit element bevestigt niet alleen dat er sprake is van privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Door deze onzorgvuldigheid faalt verweerder in te zien dat het privéleven van verzoeker qua intensiteit wel degelijk de normale binding overstijgt die een persoon kan hebben met zijn familie dan wel plaats en dat dit privéleven beschermd dient te worden.

2. Tweede onderdeel: Voor het regularisatie verzoek moesten alle relevante omstandigheden in zijn totaliteit en in onderlinge samenhang beoordeeld worden

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/Belgie*, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de *Vreemdelingenwet* (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Nu is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Verzoeker woonde ten tijde van de aanvraag al 10 jaar in België. Weliswaar in de illegaliteit maar heeft zich in die 10 jaar correct gedragen.

Verzoeker heeft Nederlandse lessen gevolgd.

Verzoeker heeft de afgelopen jaren gewerkt in de agrarische en bouwsector. Beide sectoren waar veel werk te vinden is. Met zijn opgebouwde werkervaring is verzoeker gegarandeerd van een arbeidsplaats.

Verzoeker is een warme en zorgzame inwoner die ondanks zijn eigen preciaire situatie niet schroomt anderen te helpen. Naast de getuigenissen van zijn familieleden, hebben veel vrienden en kennissen verklaard over zijn goede karakter.

Uit deze elementen blijkt duidelijk zijn sterke banden met België, en het privéleven dat hij hier sinds 2011 heeft opgebouwd.

Verder elementen die betrokken moesten worden zijn verzoekers hoge leeftijd, arbeidsverleden en medische klachten (stuk 6).

Verweerder heeft bij de beoordeling van het regularisatieverzoek niet alle elementen waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in België en anderzijds, het belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Verwerende partij is tevens voorbij gegaan aan het feit dat verzoeker mede door zijn illegaliteit niet altijd stukken heeft om de verschillende elementen in zijn aanvraag te staven.

Het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van een 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Een zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn totaliteit en in onderlinge samenhang betrokken heeft bij de beoordeling.

Verweerder is van oordeel dat het element van werkbereidheid en de stelling dat hij heeft gewerkt geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie.

Verder is verweerder van oordeel dat verzoeker een aanvraag artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 dient in te dienen als hij nood heeft aan medische ondersteuning en dat dit element geen grond vormt voor een verblijfsregularisatie en zelfs buiten de context van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 vallen.

Verzoekers arbeidsverleden en medische situatie zijn weliswaar aparte elementen maar dienen zeker in samenhang met zijn hoge leeftijd en zijn illegale status betrokken te worden bij de beoordeling van zijn verblijfsregularisatie.

Verzoeker is door al deze omstandigheden die samen hangen met zijn illegale status kwetsbaar.

Fysiek en mentaal kwetsbaar en tevens kwetsbaar voor uitbuiting en onderbetaling als het gaat om werk. Dit wordt bevestigd door zijn netwerk. Dat zijn medische toestand achter uit is gegaan wordt weer bevestigd door medische stukken. Aan deze kwetsbaarheid kan een einde worden gemaakt door regularisatie.

Nu deze cruciale elementen en alle andere elementen niet zijn meegenomen in de beoordeling is de bestreden beslissingen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginstel en motiveringsplicht.

Dat de plicht er was voor de werende partij om hier rekening mee te houden volgt uit diverse uitspraken van de staatsecretaris van Asiel en Migratie. Waarin hij stelt: "Alle verzoeken zullen ten gronde worden onderzocht, rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Dat het hebben van een arbeidsverleden een relevant element is, volgt ook uit de uitspraak van Geert Verbauwhede, adviseur bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde publiekelijk op 22.07.2021 dat een van de positieve elementen die in aanmerking worden genomen om de regularisatiedossiers ten gronde te beoordelen, de "lange asielpcedures zijn, het hebben van familie in België, kinderen op school, hebben gewerkt, verblijfsvergunningen in het verleden.

Zoals eerder aangehaald door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag worden dezelfde cruciale elementen onderstreept door de heer Olivier de Schutter, speciale VN-rapporteur voor mensenrechten en extreme armoede.

Deze verklaarde op 7.07.2021 publiekelijk, na een bezoek aan de "Begijnhofkerk", dat de mensenrechteninstrumenten waartoe België is toegetreten van toepassing zijn op personen zonder papieren. Maar dat in feite "het recht om onder rechtvaardige en gunstige omstandigheden te werken, het recht op de hoogst haalbare gezondheidsstandaard of het recht op adequate huisvesting dagelijks worden geschonden. De meest effectieve manier om deze schendingen te stoppen, is door deze mensen documenten te verstrekken die hen niet alleen in staat stellen om te overleven, maar ook om te leven, om bij te dragen aan het leven van de gastgemeenschap, om een leefbaar loon te krijgen voor hun werk en belastingen te betalen en bij te dragen aan de sociale zekerheid (...)

In de nasleep hebben de speciale rapporteur voor mensenrechten en extreme armoede en de speciale rapporteur voor de mensenrechten van migranten op 15 juli 2021 een "open brief" gestuurd aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, overeenkomstig de resoluties 44/13 en 43/6 van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties; het instrument "open brief" (dat anders is dan de aantijgingsbrief of dringende oproep) is bedoeld om de debatten van een staat te beïnvloeden wanneer de grondrechten worden bedreigd of geschonden. Deze brief beveelt tal van structurele hervormingen aan, terwijl wordt aangedrongen op het volgende kardinale punt: "Om te reageren op de noodsituatie waarmee de regering wordt geconfronteerd, zou het, naast de aankondiging van structurele hervormingen, wenselijk zijn (a) dat de regering bevestigt dat de gezondheidstoestand van de hongerstakers een belemmering vormt voor elke uitzetting, en (b) te overwegen een tijdelijke verblijfsvergunning te verlenen, waardoor de uitoefening van een economische activiteit mogelijk is, aan elke persoon die een aanvraag tot regularisatie van het verblijf indient op grond van het huidige artikel 9bis"

Verwerende partij had rekening moeten houden met alle relevante elementen van verzoeker. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissingen komen, en werden artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

De bestreden beslissingen maken een bijzonder intensieve inmenging in verzoekers privéleven uit.

Tot slot schenden de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel aangezien de beslissingen steunen op een foutieve beoordeling van de feiten.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Hoewel verzoeker ook het bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht, blijkt dat het middel in hoofdzaak is gericht tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing. Deze is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde wetsbepaling ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft zijn privéleven meent verzoeker dat de verwerende partij de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM te beperkend heeft geïnterpreteerd en niet alle relevante elementen op zorgvuldige wijze heeft betrokken bij de beoordeling van zijn beslissing. De verwerende partij zou haar positieve verplichting niet zijn nagekomen en zou geen zorgvuldige belangenafweging hebben gedaan. Hij betoogt dat hij reeds 10 jaar in België woont, verwijst naar zijn groot familie- en vriendennetwerk, naar de bijzondere en onmisbare band die hij heeft met zijn familieleden nadat hij van dichtbij troost had ontvangen tijdens het overlijden van zijn broer, naar het feit dat hij zijn kennissen en vrienden heeft ontmoet in de moskee, in het café, in de buurt en tijdens de hongerstaking. Zij bevestigen allemaal zijn sociale en zorgzame karakter, zo stelt hij. Hij stelt dat hij zich steeds correct heeft gedragen en Nederlandse lessen heeft gevolgd, en altijd een actieve rol heeft opgenomen, enerzijds als arbeider in sectoren waar veel werk te vinden is en anderzijds als zorgzame buur en oom. Door een onvolledige beoordeling van de feiten is de verwerende partij foutief tot de conclusie gekomen dat verzoeker geen privéleven zou hebben in de zin

van artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder wijst verzoeker op zijn hoge leeftijd, zijn arbeidsverleden en zijn medische klachten. Mede door zijn illegaliteit heeft hij niet altijd de stukken om de verschillende elementen in zijn aanvraag te staven, zo poneert hij nog.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij is ingegaan op alle door verzoeker in de aanvraag opgesomde elementen. Door ze louter te herhalen toont verzoeker niet aan dat de beoordeling niet deugdelijk is.

Waar zij heeft vastgesteld dat niet afdoende bewijs voorlag, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag en dat de bewijslast aldus bij verzoeker rust, die *in casu* dus alle mogelijke objectieve elementen moet voorleggen die naar zijn mening een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Het is in die optiek niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verwacht dat voldoende bewijzen worden voorgelegd betreffende de elementen waarop verzoeker zich beroept teneinde te kunnen genieten van de gunstmaatregel die de gevraagde verblijfsmachtiging is.

Over zijn leeftijd, gecombineerd met zijn lange illegale verblijf en zijn medische status, heeft de verwerende partij in essentie geantwoord dat het verblijf van betrokkene sedert 2011 niet bewezen werd geacht, dat indien hij meent dat hij nood zou hebben aan medische ondersteuning die niet voorhanden (of gebrekkig) zou zijn in Marokko, hij daarvoor een aanvraag *9ter* moet indienen en de hier ingeroepen medische elementen –die onder meer betrekking hebben op de hongerstaking waaraan hij heeft deelgenomen- buiten de context vallen van de huidige *9bis*-procedure. Verzoeker toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is, maar hij benadrukt dat al deze elementen samen moeten worden genomen met zijn arbeidsverleden, omdat hij door al deze omstandigheden kwetsbaar is voor uitbuiting en onderbetaling en dat aan deze kwetsbaarheid een einde kan worden gemaakt door regularisatie. Echter, daarmee gaat hij eraan voorbij dat de verwerende partij – naast de vaststelling dat hij, buiten verklaringen van mensen die beweren zijn familie te zijn, geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit zijn werkbereidheid dan wel zijn arbeidsverleden blijkt- ook heeft gemotiveerd dat verzoeker nooit, via de geëigende procedure, de toestemming heeft gevraagd, laat staan heeft gekregen om in België officiële arbeid te verrichten, zodat dit element geen grond kan vormen voor zijn regularisatie. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te verwachten van een vreemdeling die wenst te werken dat hij daarvoor de nodige toestemmingen vraagt via de geëigende procedure. Verzoekers argument dat hij alleen door een regularisatie kan worden beschermd tegen uitbuiting, doet daaraan geen afbreuk.

Verder, wat verzoekers familiebanden en privéleven betreft, heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

*“Betrokkene meent dat hij een privéleven heeft opgebouwd zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Betrokkene haalt aan dat hij sinds zijn aankomst verschillende relaties heeft opgebouwd. De mensen rondom betrokkene benadrukken telkens weer hoe geliefd hij is. Hij verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM en de verschillende getuigenverklaringen. De loutere verwijzing naar familiale banden, opgebouwd privéleven en artikel 8 EVRM kan tevens geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. De door betrokkene voorgelegde getuigenverklaringen tonen niet aan dat de contacten die betrokkene in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet concreet aan dat een privéleven enkel in België zou mogelijk zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zouden zijn die hem zouden verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten. Uit de aanvraag *9bis* is zelfs gebleken dat betrokkene zijn echtgenote en twee kinderen niet in België verblijven. Betrokkene toont niet aan dat hij met hen geen privéleven zou kunnen (her)opbouwen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aangetoond. “*

Waar verzoeker betoogt dat er geen reden is om zijn familiebanden in twijfel te trekken, moet erop worden gewezen dat het element inzake het niet aangetoond zijn van deze banden deel uitmaakt van de motivering inzake verzoekers vermeende arbeidsverleden, alwaar het als een overtollig motief moet worden beschouwd, gelet op hetgeen hierover reeds werd gesteld. Het determinerende aspect in het hiervoor geciteerde motief is dat niet is aangetoond dat de banden van een dermate intensiteit zijn dat de verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zouden moeten worden beschouwd en dat verzoekers echtgenote en zijn twee kinderen zich zelfs niet in België bevinden, zodat niets hem verhindert om zijn privéleven in het land van herkomst of elders op te bouwen en verder te zetten.

De Raad benadrukt dat, aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf, hij er niet op kon vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet hij dus blijk geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

Met de loutere herhaling van elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag toont hij nog niet aan dat de motivering van de verwerende partij niet deugdelijk is.

Verzoeker wijst nog op het overlijden van zijn broer in 2014 en de rouwverwerking en stelt hij dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit element. Door deze onzorgvuldigheid faalt de verwerende partij in te zien dat het privéleven van verzoeker qua intensiteit wel degelijk de normale binding overstijgt die een persoon kan hebben met zijn familie dan wel plaats, zo meent hij.

Waar verzoeker de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aanhaalt, stelt de Raad vast dat deze rechtspraak betrekking heeft op de manier waarop het lichaam van een overleden familielid wordt behandeld, de mogelijkheid om aanwezig te zijn op de begrafenis en het graf te bezoeken. Verzoeker toont niet aan hoe deze rechtspraak kan worden toegepast op zijn argument dat dat zijn relatie met zijn familieleden erg sterk is, en dat hij van dichtbij troost ontvangen en gegeven heeft tijdens het overlijden van zijn broer in 2014, waardoor de familiebanden versterkt zijn, maar verzoeker ook onmisbaar is geworden in het leven van zijn familieleden. Wat er ook van zij: hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een overlijden in de familie de achterblijvende familieleden nader tot elkaar kan brengen, toont verzoeker niet aan dat dit de normale affectieve banden tussen meerderjarige familieleden overstijgt in die mate dat ze afhankelijk zouden worden van elkaar, temeer nu het overlijden van verzoekers broer dateert van 2014. Verder moet nog worden vastgesteld dat verzoeker het argument dat zijn echtgenote en kinderen niet in België verblijven ongemoeid laat, zodat hij niet aantoonbaar dat het kennelijk onredelijk is, of in strijd met artikel 8 van het EVRM, om ervan uit te gaan dat hij zijn privéleven in het land van herkomst of elders verder kan uitbouwen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en erover is gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat uit diverse uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarin hij stelt dat alle verzoeken ten gronde zullen worden onderzocht, rekening houdend met alle elementen van het dossier, volgt dat de verwerende partij rekening diende te houden met voornoemde elementen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de aanvraag weldegelijk ten gronde heeft onderzocht. De uitspraak van de staatssecretaris houdt immers geen belofte in om alle aanvragen gegrond te verklaren en om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoeker kan hieraan geen rechten ontleen. Het zelfde geldt voor de uitspraak van de adviseur bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de speciale VN-rapporteur voor mensenrechten en extreme armoede, waarnaar verzoeker ook verwijst. Bovendien merkt de verwerende partij in de bestreden beslissing op dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet individueel wordt onderzocht, maar dat verzoeker *in casu* onvoldoende elementen heeft kunnen aanbrengen als grond voor een verblijfsregularisatie. De Raad stelt vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het individueel onderzoek door de verwerende partij niet op zorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.3. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt verzoeker dat geen bevel mag worden gegeven indien dat in strijd is met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM, hetgeen ook blijkt uit wat wordt gesteld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft zich enkel beroepen op artikel 8 van het EVRM, en is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Derhalve kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker niet aantoon op welke manier zijn familie- en gezinsleven, waarmee conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden bij het nemen van het bevel, een terugkeer in de weg staat. Verzoeker voert geen andere concrete argumenten aan waaruit de miskenning van deze bepaling zou blijken.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS